

Історія Церкви адвентистів сьомого дня закарпатського міста Іршава

Ідея організувати громаду в м. Іршава, що на Закарпатті, виникла в Івана Павлице, який на той час був пастором у м. Берегове, адже, щоразу проїжджаючи Іршаву, той мріяв, щоб у районному центрі існувала Божа церква. Цією думкою він поділився зі своїми друзями: Іваном Ловскою, Федором Трикуром, а ще із братом-близнюком Василем, який також був пастором та щоліта приїжджав у гості до рідних. Четверо чоловіків були з одного року народження (1949) і навчались у школі у тому ж класі.

Минали роки, а бажання і розмови були настільки серйозними, що вони навіть обговорювали, у випадку утворення громади, хто зміг би приєднатись до церкви, хто був би дияконом, вчителем суботньої школи. Згадували родичів і знайомих, хто читав би Біблію та шанував суботу. Брала до уваги й навколишні села: Заріччя, Чингаву, Хмільник, Дубрівку, Лозу. Упродовж року тривала підготовка, щоб, зрештою, в Іршаві утворилась адвентова громада.

Улітку 1995 року Ільницю відвідав керівник Західної конференції Церкви адвентистів сьомого дня (сьогодні це об'єднання Волинської, Рівненської, Львівської та Закарпатської областей) Федір Трикур. Після завершення суботнього богослужіння Іван Павлице запросив його в гості. Розмова була непростою, втім, після двох годин спілкування і переконувальних, що в Іршаві потрібно організувати церкву, Федір Федорович у присутності свідків Івана Ловски та Василя Павлице сказав Івану: «Відсьогодні ти не є пастор у Берегівській громаді, ти пастор Іршавської громади. З понеділка можеш розпочинати». Відтоді взялися шукати місце, де б могли збиратись. І уже на початку вересня у будинку культури

відбулося перше богослужіння. Саме ця дата і є днем народження громади в Іршаві – 2 вересня 1995 року. Вона була організована з 16 членів церкви. І надалі збирались в зазначеному орендованому приміщенні.

У 1996 році відбулись євангелізаційні заходи, спікером яких був Михайло Мурга (тодішній президент Українського уніону). Після події охрестили дев'ять людей. Члени церкви мріяли про власний дім молитви. Згадуємо тут таких вірян: Юрія Микиту, Тетяну Петровцїй, та, звичайно, Івана Павлице. Усією церквою ревно молились про це.

Щороку організовували різні події: євангелізаційні проповіді, біблійні курси. Після кожного заходу до громади приєднувались нові члени. Упродовж 1997 року уклали заповіт з Богом п'ятеро людей. Тоді ж відбувались біблійні курси у селах Великі Ремета і Хмільник. І у 1998 році до громади додались ще дев'ять вірян. Тоді обряд хрещення звершував Іван Павлице, пастор адвентистської церкви в Іршаві.

Того ж року розпочали будівництво молитовного будинку, що на вулиці Кульбишова, 1. Тепер це вулиця Січових Стрільців. Завдяки фінансам місцевої громади та добровільним пожертвуванням її членів змогли залити фундамент і вимурувати стіни першого поверху. Залучили спонсорів зі США, Угорщини, Канади. Керівництво Західної конференції також підтримувало, але основну частину коштів використовували з власного бюджету. Варто згадати про племінника брата Івана Павлице – Івана Поповича, який постійно допомагав у будівництві. Не забуваємо й про самовідданість Марії Сас, яка невтомно готувала смачні обіди для бригади будівельників. Будова відбувалась у більшості своїми силами, поза тим один працівник (Іван Причина) був закріплений на будівництві на постійній основі.

Пастор Іван дуже сильно переймався тим, щоб роботи не припинялись. Він залишив на згадку робочий зошит, записи в якому велися упродовж чотирьох років будівництва. Перша половина блокнота розписана по роках – з 1998 до 2002: на які

матеріали витрачали гроші та сума, а наприкінці, на 25-й сторінці підсумовано, скільки вартувало усе – 36 500 доларів (за курсом – 3,60 гривень за 1 долар США). Друга половина щоденника – надходження фінансів або матеріалів за прізвищами.

30 жовтня 2000 року відбулося перше зібрання в новому молитовному будинку. Воно було присвячене Вечері Господній. Були присутні члени церкви, а також багато гостей. Служіння організували на першому поверсі в конференц-залі, бо великий зал на другому поверсі тоді ще не завершили. А 25 листопада Ірина Палаш принесла новонароджену доньку Катерину, щоб отримати Боже благословення на дитину. У цій церкві такий обряд відбувся уперше. За той рік уклали заповіт із Богом ще дев'ять людей.

26 травня 2002 року відбулось офіційне посвячення дому молитви в Іршаві. До того часу усі будівельні роботи були завершені, і в цей день влаштували урочисте зібрання, на яке запросили адвентистів з інших громад, гостя з Угорщини Модьор Ондрош і парафіян місцевої церкви. З Ільницької громади запросили хор, з першої Львівської – духовий оркестр, а від Виноградівської виступала група бандуристів. Брала участь у програмі місцева молодь і діти. Посвячення дому молитви здійснювали пастори: з Іршавської громади – Іван Павлице, з Ільниці – пресвітер Іван Капітан, з Чорного Поток – пастор Михайло Мурга, від Західної конференції – Валентин Шевчук, який звершив молитву посвячення, та скарбник Мирон Вовк, який говорив проповідь.

Перша шлюбна церемонія відбулася 5 серпня 2003 року. Тоді шлюб взяли Світлана Гузій та Віталій Ільницький. Благословення подружжя здійснив Василь Павлице, який звершував усі служіння до 24 січня 2004 року. Наприкінці 2003 року він важко захворів і за місяць спочив у Господі.

У лютому 2004 року в Іршавську громаду був призначений пастором Роман Проданюк. Впродовж року він зумів згуртувати громаду та спрямувати її сили на місійну працю, а також навчання молодих служителів.

Наприкінці лютого 2005 року його замінив Олександр Люліч. Саме при цьому пасторові того ж року громада відзначала 10-річний ювілей під час урочистого зібрання, на яке запросили адвентистів з інших громад, гостей та приятелів.

10 березня 2007 року на служіння був скерований пастор Леонід Федорук, який звершував його до квітня 2009 року. За ці два роки зробили благоустрій дому молитви, який став більш затишним. Особливим заходом стали евангелізаційні проповіді за участі Ольги Мурги.

16 травня 2009 року до літа 2013 року у Іршаві пасторував Павло Чобан. За час праці тут, а це чотири роки, він одружився, і Бог подарував його сім'ї сина. Особливу увагу Павло виявляв до молодіжного служіння, позаяк вбачав, що молодь – це майбутнє громади.

У 2013-2014 рр. служіння пастора виконував Роман Климчук, у 2014-2023 рр. – Андрій Стаднік. Під час пасторування останнього здійснили капітальний ремонт у приміщенні, а також відбувалися виїзди з поширенням духовної літератури, організовували різні програми.

Із 2023 року пасторське служіння у Іршаві здійснює Геннадій Савчук.

Неля Музичко

Західна Конференція АСД